DUH MELANCOLIC PESTE LUMILE LUI RYAN

DĂNUȚ UNGUREANU

Singurul autor consacrat înainte de 1990 care a continuat să scrie SF, în ciuda faptului că activează de ani buni în gazetărie. Dănuț Ungureanu este autorul a două cărţi cu totul remarcabile: „Marilyn Monroe pe o curbă închisă” (1993) și „Așteptând în Ghermana” (1993).

Try to see it my way,
Only time will tell if I am right
Or I am wrong.
While you see it your way,
There's a chance that we might
Fall apart before too long.
We can work it out, we can work it out.
Beatles

În primul câmp, norii fugeau pe cer ca o herghelie de cai nebuni. Ryan tremura. Totul fu în regulă când **dori** să-i fie cald.

„Ei, Ryan! se bucură duhul. Hai mai aproape! începusem să-mi fac griji.”

Ryan lipăi pe piatra care marca limita celui de-al doilea câmp. Duhul era un zâmbet pe cer. Alteori el însuşi, într-o oglindă, un băiat de paisprezece ani, din Boston, Massachusetts.

„Mai aproape, Ryan”, spuse duhul.

Iar el se supuse, sărind pragul celui de-al treilea câmp. Simţi atingerea unei bunăvoinţe constante. Instinctul nu-l înşelase.

„Eşti un băiat ciudat, Ryan. Cunosc optzeci de miliarde de băieţi. În Africa, în Asia, în Europa, în America. Nici unul nu face lucrurile cum le faci tu. Îţi plac fetele?”

Asta era uşor de lămurit.

„Fetele gândesc altfel, duh. Nu-s sigur că mi-ar plăcea să fiu fată. De

ce m-aş simţi atras de ele?”

Deschise pumnul. Pe suprafaţa cercului se rostogoliră şapte pietricele rotunde.

„Ce sunt astea, Ryan?”

Ryan îi simţi curiozitatea.

„Este un joc cu bile”, spuse.

„Cunosc două milioane de jocuri diferite. Însă nici unul nu foloseşte obiecte. Ce sunt «bile»?”

Ştiuse că o să-l întrebe.

„Am numit bile bucăţile de rocă şlefuită. Se rostogolesc uşor. Planetele nu sunt nişte bile mari?”

„Mult mai mari”, întări duhul. „Dar cine le-a şlefuit?”

„Nimeni”, recunoscu băiatul. „Am ales pietrele potrivite dintr-un lot de opt sute. Ploaia şi vântul le-au lovit.”

„De ce nu le-ai şlefuit singur?”

„Cum?”, se miră Ryan. „Ar trebui să ciocnesc o piatră de alta şi să rup bucăţi mici. Nu ştiu să fac asta.”

Duhul tăcu iar. Ryan se întinse obosit. Muşchii gâtului său nu puteau susţine multă vreme greutatea capului. Îşi **dori** odihna.

„Dar eu gândeam, vorbi duhul, să îndepărtezi câteva straturi moleculare unde e nevoie. Uite, încercăm amândoi.”

„Am vrut să fac totul numai cu mâinile”, îl întrerupse Ryan, parte ruşinat, parte sâcâit.

Pentru a treia oară duhul căzu pe gânduri. Discuţia lor era confidenţială, deşi mai avea două mii de interlocutori.

„E adevărat că acum câteva zile ai umblat prin ploaie?”

„Da, zise băiatul. M-am ascuns sub o frunză foarte mare, care a oprit picăturile. M-am udat puţin pe vârfurile picioarelor.”

„N-ai fi putut să îndepărtezi picăturile din preajma ta?”

„Ba da. Am vrut să încerc ceva nou. Am făcut rău?”

Conversaţia nu i se mai părea atât de plăcută. Dar când îi vorbi din nou, mirarea duhului era una mai degrabă amuzată.

„Ce-ai mai făcut de când n-am gândit amândoi, Ryan?”

Băiatul îndoi degetele, pe măsură ce povestea.

„Am urcat singur în gutuiul lui Einstein. E-adevărat că a descoperit gravitaţia pentru că o gutuie l-a lovit în cap?”

„E o poveste amuzantă, Ryan. Dacă ai timp…”

„M-am ajutat cu mâinile şi picioarele. Dar de coborât, am coborât normal.”

„Aşa ai căpătat zgârietura de pe genunchi?”

Duhul emana o bună-dispoziţie molipsitoare.

„Nu cred că încalci vreo regulă, Ryan. E felul tău de a fi. Eşti liber să tratezi lumea aşa cum crezi tu. Dar, Ryan?”

„Da?”

„Lumea te va trata şi ea aşa cum crede de cuviinţă. Dacă mă gândesc bine, experienţele tale sunt interesante. Mă bucură că le împărţi cu mine.”

„Eşti cel mai bun prieten al meu.”

Duhul mormăi încântat.

„Şi eu simt la fel. Trebuie să-mi explici regulile jocului tău.”

Ryan făcu un efort să se ridice.

„E simplu, spuse. Aruncăm bila albă la o distanţă oarecare. Cele şase rămase se împart. Fiecare încearcă să le plaseze cât mai aproape de bila albă. Câştigă cea mai bună aruncare.”

Se opri, aşteptând nici el nu ştia ce, din partea duhului.

„Foarte interesant, remarcă acesta. Şi?”

„Şi nimic, dădu Ryan din umeri. Asta-i tot. După ce-am stabilit învingătorul, începem altă partidă.”

„Altă partidă? E primul joc cu obiecte pe care-l învăţ. Mi-e teamă că n-am priceput prea bine. Vreau să zic. Unde este competiţia? Primul jucător aruncă bila şi o aşează chiar lângă cea albă. Lipită de ea. Nu este învingător? Ce mai poate face adversarul? Doar să le pună pe amândouă în acelaşi spaţiu. Pentru gândul unui jucător matur e dificil, dar nu imposibil. Ei, parcă încep să mă lămuresc un pic.”

„N-ai înţeles jocul, duh? Dar el e clar în gândul meu.”

„Eu nu gândesc cu tine decât dacă vrei tu, spuse duhul. Eu nu iau decât ceea ce vrei tu să-mi dai. Dacă aş lua de la fiecare fără să mi se dea, eu nu ar trebui să exist în lumea asta.”

„Este vorba despre întâmplare, duh. Jocul meu se bazează pe întâmplare şi pe simţurile jucătorului. Fiecare lovitură e mai bună sau mai rea, după felul în care a fost aruncată bila. Dar când aceasta a părăsit mâna, eu nu mai intervin.”

„Vrei să zici că faci aruncarea cu mâna? Mecanic?”

„Da. Să spun mai departe?”

„Spune. Pricep că, într-adevăr, întâmplarea poate face ca unele bile să fie în poziţii mai bune decât altele. Despre ce simţuri ale jucătorilor vorbeşti? Cele cu care se nasc?”

„Cele cu care se obişnuiesc prin exerciţiu.”

„Înţeleg. Nu vor avea nevoie de câteva aruncări ale bilelor?”

Ryan se gândi câteva secunde.

„Poate. Poate câteva sute sau mii.”

„Grozav”, spuse duhul.

Băiatul se dezmetici simţind înţepătura.

„E târziu. Trebuie să plec acum.”

Unde fusese zâmbetul se căsca o poartă spre cerul cu puncte luminoase.

„Aşteaptă, ceru duhul. Ce-ai să-mi ceri de data asta?”

„Nimic”, îi răspunse Ryan peste umăr.

Fu ispitit s-o rupă la fugă pe propriile picioare, însă respectul faţă de ceea ce însemna duhul, duhul însuşi şi oboseala cumplită care începea să-l ia în stăpânire, îl biruiră. Se concentră o clipă, iar în cea următoare fu lângă ai săi.

* * *

A doua zi îi deschise câmpurile mai repede. Îl aşteptase.

„M-am gândit la jocul tău, Ryan”, spuse târziu.

O cortină luminoasă se ridică între al doilea şi al treilea inel. Deveni atât de consistentă, încât Ryan îşi acoperi ochii.

„Ce se întâmplă?” vru el să ştie.

„Nu vreau să fim deranjaţi. O să jucăm jocul cu bile.”

Ryan rămase cu gura căscată.

„Ai gonit două mii de oameni numai ca să joci bile?”

„Nu i-am gonit. Am nevoie de toată forţa ca să te bat la jocul născocit de tine. N-am mai jucat niciodată cu obiecte.”

„Bine”, spuse băiatul.

Era o fâşie de nisip care marca sfârşitul celui de-al treilea inel şi graniţa cu inima duhului. Trase o linie cu talpa.

„Curioşii, îl avertiză duhul, care au vrut să vadă ce-i în inima mea s-au făcut scrum.”

„Ştiu, spuse Ryan liniştit. Asta-i linia de aruncare. Eu am să joc cu bilele roşii, iar tu cu cele verzi. Am s-o arunc pe cea albă.”

„Stai niţel, îl opri duhul aţâţat, am s-o arunc eu însumi.”

Ryan dădu din umeri.

„Bine. Dar, ia spune-mi, cum ai s-o faci? Cum ai să le arunci şi pe celelalte? Tu n-ai mâini. Nu putem să jucăm cu adevărat.”

Duhul se gândi câteva secunde. Dincolo de perdeaua luminoasă, lumea lui Ryan îşi continua existenţa stabilă.

„Înţeleg. Nu pot lăsa întâmplarea să intervină din moment ce voi controla aruncarea de la început până la sfârşii. Dar să-ţi spun ce fac: îi dau doar un brânci, şi o las să se descurce singură.”

Ryan chicoti.

„Doar un brânci? Dar tu eşti cel mai puternic gând din lume, duh. Cine o să-ţi stea împotrivă?”

Duhul ridică bila albă, care oscila înainte de a descrie o curbă înaltă, oprindu-se în nisip, la vreo cincisprezece metri.

„Cui îi pasă, Ryan? Să zicem că sunt doar un jucător mai… ăăă… mai înzestrat decât tine. E rândul tău.”

Ryan nu se mai putu gândi la un răspuns. Se apropie de linie strângând în pumn bilele roşii. Lăsă două în nisip şi se concentră asupra celei de-a treia. Piatra îi alunecă de câteva ori printre cele trei degete ale mâinii stângi. Fu nevoit s-o strângă la piept cu ambele mâini. Şase degete sunt mai sigure decât trei.

„Haide, Ryan!” îl încurajă duhul.

Băiatul respira adânc. Bila albă părea la capătul celălalt al lumii. Încercă să-şi amintească gesturile. Legă doar frânturi, câteva senzaţii. Totul era în el. Filmul aruncării perfecte, dar se sili să-l ţină departe. Nu voia să-şi încalce propriile reguli.

„Ce-i cu tine, Ryan?” se miră duhul.

Nici el nu trişa. Ar fi putut să-l iscodească uşor pe băiat, însă îi datora respect, asemeni oricărui om.

Ryan balansă stânga, până când articulaţia, neobişnuită cu asemenea mişcări, începu să-l doară. Când braţul ajunse la orizontală, desfăcu strânsoarea celor două degete şi piatra zbură.

„Remarcabil, exclamă duhul. Remarcabil!”

Ryan simţi obrajii încălzindu-i-se. Bila roşie ateriză în nisip şi se opri la un pas de cea albă.

„Mulţumesc, duh, zise. Rândul tău.”

Fu o aruncare fără emoţii. Bila verde se ridică în puterea duhului, descrise o parabolă perfectă şi se lipi de bila albă.

„Pot să le arunc şi pe celelalte?” întrebă duhul.

„Dă-i drumul, oftă Ryan resemnat. Ştii, dacă am fi aruncat pe rând, poate că tensiunea ar fi sporit atractivitatea jocului.”

Duhul ridică celelalte două bile şi le aruncă în acelaşi timp. Prima dintre ele se lipi şi ea de bila albă. Cealaltă sări de două ori, oprindu-se deasupra celorlalte, alcătuind vârful unei piramide.

„Nu-i grozav? se bucură duhul. Cred că am câştigai. Dar poate că vrei

să-ţi faci şi tu aruncările.”

Ryan încuviinţă tăcut. Când azvârli cea de-a doua lui piatră, ştiu că îndemnurile duhului sunt doar amabilităţi. Prea obosit, braţul său nu putu trimite obiectul decât vreo şapte metri, mai puţin decât jumătatea distanţei necesare.

Şi atunci, la ultima aruncare se petrecu ceva.

„Încă o dată, Ryan”, îl îndemnă duhul.

O notă gravă răsună sub ţeasta lui, odată cu desprinderea obiectului din strânsoarea celor două degete şi îi inundă creierul, luându-l în stăpânire. Era un curcubeu sonor, o punte arcuită, de culoarea adâncului de mare, pe care pietricica se rostogoli ascultătoare spre piramida construită de duh.

În ultima clipă se dezmetici şi, cu un efort supraomenesc, o abătu de la traiectorie. Bila căzu departe, dincolo de fâşia nisipoasă, în inima duhului.

„Ryan. De ce ai făcut asta?” se miră duhul.

Băiatul nu ştiu ce să-i răspundă.

„Ai spus că întâmplarea şi priceperea hotărăsc învingătorul. Ai promis că nu te amesteci.”

„Am făcut-o, spuse Ryan încet, ca să nu trişez. Ca să compensez incorectitudinea din momentul aruncării. Una peste alta, ai câştigat, duh.”

„Asta-i grozav! se bucură duhul. Sunt primul campion la jocul născocit de tine. Trebuie să marchez în istorie.”

Ryan căscă ochii, cu răsuflarea tăiată.

„Pentru istorie, duh? Un joc?”

„Nimic nu este mărunt în lumea noastră. Dar, Ryan, pot fi sincer cu tine?”

„!?”

„Jocul tău nu are viitor. Noi îl vom mai juca poate, ca să ne amuzăm. Putem să ispitim doi sau trei prieteni. Dar oamenii se vor plictisi şi-l vor uita.”

Băiatul se strădui să pară calm. Când vorbi, gândul îi era ferm şi liniştit.

„De ce, Duh? De ce n-o să le placă?”

„Pentru că nu foloseşte însuşirile naturale ale oamenilor, Ryan. Gândul, forța. E greu să faci ceva folosind părţile trupului pe care natura nu le-a hărăzii pentru asta. Un joc în care-ţi foloseşti mâinile, picioarele, ori mai ştiu eu, gura sau urechile, devine cu timpul obositor. Şi fără folos. Un joc trebuie să te exprime, să exprime personalitatea ta.”

„Nu pricep, zise Ryan, mâinile nu sunt ale mele? Ori picioarele? Gura,

buzele, urechile, nasul, ochii, nu sunt toate ale trupului meu? Ale eului meu?”

„Mai degrabă ale trupului decât ale eului. Auzul, văzul, mirosul, pipăitul, gustul sunt simţuri slabe pe care Dumnezeu ţi le-a dat spre ajutorarea celor adevărate. Dumnezeu ţi-a dat gândul, forţa. Curând celelalte se vor resorbi. Un om matur nu le foloseşte decât în mică măsură. O omenire matură nu le va mai folosi deloc.”

„Dar e numai un joc”, făcu Ryan stânjenit.

„Da și nu. Orice joc este o repetiţie pentru realitate. Trebuie să-ţi dezvolţi calităţile de care ai nevoie. Gândul, forţa. Mâinile şi picioarele sunt şi ele de la Dumnezeu. Pentru ce au de făcut sunt de ajuns aşa. De ce să le chinuiești dându-le o treabă pentru care nu au fost create? Cum ar fi căţăratul în arbori?”

Dezamăgit, Ryan începu să strângă bilele risipite în nisip. Se concentra uşor. Una câte una. Pietricelele veniră la picioarele sale. Duhul îndepărtă perdeaua la adăpostul căreia se jucaseră.

„Nu fi supărat. Ai născocit un joc captivant. Primul joc din lume care foloseşte obiecte. Îi aducem doar câteva îmbunătăţiri. Să nu mai lăsăm întâmplarea să decidă. Dacă vrei să câştige cel mai bun, atunci să decidă gândul, forţa, adică ceea ce înseamnă cu adevărat un om. Aşa cum este acum, jocul tău ar fi potrivit pentru fiinţe care pun trupul în faţa gândului. Pentru fiinţe care folosesc obiectele pentru a supravieţui. O astfel de lume nu există, Ryan. Oricum, ele ar fi foarte diferite de noi. Ar putea avea, spre exemplu, de două ori mai multe degete la o mână.”

Ryan chicoti, speriat că duhul l-ar putea crede necuviincios.

Numără doar şase pietricele colorate la picioarele sale. Îşi aminti că ultima alunecase în inima duhului. Când tatăl său îl ajuta să-şi vizualizeze propria inimă, aceasta era o floare roşie.

„Ce să-ţi dau în schimbul jocului, Ryan?” întrebă duhul.

Ryan încercă să adune bilele. Două dintre ele îi scăpară printre degete. Se aplecă să le ridice şi atunci îi căzură toate.

„Pot să le las aici, duh? Dacă nu te deranjează, desigur.”

„Desigur, repetă duhul. Dar ai uitat-o pe asta!”

Cea de-a şaptea bilă ieşi din ceaţa care învelea inima duhului şi se apropie plutind la un metru de sol. Când se opri în faţa lui, Ryan rămase mut. Era străvezie ca o picătură verde de ploaie şi perfect rotundă. Părea o fărâmă îngheţată de depărtare.

„Frumos, nu? zise duhul. Am aranjat puţin moleculele şi am aruncat ce

era de prisos.”

* * *

În cea de-a treia zi îl întrebă din nou ce să-i dea în schimbul jocului.

„Poţi să creezi o lume imaginară pentru mine, duh?”

„O lume imaginară? Cum să fie, Ryan?”

„Să ne imaginăm fiinţe bizuindu-se pe musculatura proprie şi pe abilitatea de a folosi calităţile obiectelor din jur.”

„Nu asta facem şi noi? Nu folosim obiectele din preajmă?”

„Duh, noi folosim gândul, forţa.”

„De ce te interesează astfel de fiinţe, Ryan?”

„Mi-ar plăcea, recunoscu băiatul ruşinat, să aflu cum se descurcă ele la jocul meu cu bile.”

„Aha! Dar spune-mi, imaginăm o lume pentru asta?”

Ryan nu găsi un răspuns potrivit.

„Duh, tu trebuie să-mi dai ceva în schimbul jocului.”

„Ai perfectă dreptate. Spune-mi cum vrei să arate lumea asta a ta.”

„De ce nu o imaginezi aşa cum crezi tu, duh? Trebuie că eşti de miliarde de ori mai puternic decât mine.”

„De un miliard de miliarde de ori, Ryan. Cu toate acestea, eu nu pot imagina o lume după placul meu. Trebuie să pornesc de undeva. Tu ştii cine sunt eu, Ryan?”

Băiatul înţelese că nu trebuie să răspundă.

Desen de Walter Riess

„Sunt rezultanta forţei a două sute de miliarde de oameni. De fiecare dată când discut cu cineva, ceva nou mi se adaugă. De fiecare dată dau ceva în schimb, pentru că acesta este principiul care mi-a dat viaţă. Dar gândurile nu se irosesc, Ryan. Dacă ofer ceva unui om, acel ceva rămâne şi al meu. Înţelegi?”

„Ştiu toate astea, duh.”

„Eu nu pot oferi decât ceea ce mi se cere. Cere-mi ceva precis şi am să-ţi dau. Învaţă-mă cum să fac şi am să fac. Am să privesc în sinea ta, Ryan, dacă tu îmi îngădui.”

Ryan simţi o uşurare imensă, ca şi cum ar fi acţionat unul din gândurile care-i alungau oboseala sau îndepărtau durerea. Dincolo de stâlpul de ceaţă în care se ascundea inima duhului, stepa unduia liniştită în vânt. Când norii uriaşi traversau cerul de la un capăt la celălalt, umbrele lor alergau prin iarbă întunecând-o. La orizont abia se zărea zidul uriaş al munţilor Himalaya. Un abur greu stăruia la poalele lor, deasupra panglicii verzi a Nilului, departe. Privind în jur, Ryan văzu mii de siluete minuscule agitându-se, oameni veniţi să ia şi să dea duhului gânduri.

În cele din urmă lumina galbenă se subţie atât de mult încât pielea n-o mai putu reţine. Ea curse în pârâiaşe incandescente la picioarele lui Ryan şi dispăru prin crăpăturile scoarţei, făcând să strălucească aripile miliardelor de gângănii ce populau pământul şi subpământul. Soarele, din ce în ce mai roşu, se umfla, lăsându-se tăiat la sfârşit de aţa zării. Nu curse nici o picătură de sânge.

„Am tot ce-mi trebuie, Ryan”, spuse duhul.

Un val de mulţumire răzbătea din gândul său. Ryan aştepta cu picioarele strânse sub el.

„Sigur, urmă duhul, nu te aştepta încă la rezultate spectaculoase.”

„Ah!”, făcu Ryan.

Încă înainte ca imaginea să se închege, simţi parfumul tare, ca al aerului după o ploaie torenţială. Ştiu că duhul a creat pentru el un al patrulea câmp, de dimensiuni modeste, dar stabil şi puternic. Aproape că nu mai respira.

Deodată lumea lui Ryan dispăru.

* * *

Era singur într-un mediu ostil. În jurul lui pământul mustea de apă. Un amestec de verdeaţă, mâl, duhoarea miilor de vieţuitoare mărunte. Văzu paturi de câlţi, roiuri compacte de muşte. Până şi cerul clipocea galben.

Ryan făcu un pas şi se scufundă în pasta mirositoare. Când scoase piciorul, malul clefăi nemulţumit. Privi în jurul său.

Un uragan de sunete îl copleşi într-o secundă. Era zumzetul miliardelor de gângănii, ciripitul sutelor de mii de păsări, orăcăitul broaştelor. Erau şerpi sâsâind şi târându-se, firele de iarbă frecându-se unul de celălalt, picăturile de apă şi stropii mâloşi. Pâraiele ascunse, vântul prin frunze putrede şi vii, scame de nori interferând cu ceţurile umede ridicându-se la cer. Gazele tulburau bolborosind supa densă, iar scoarţa lucra şi ea în umezeala colosală amestecând culorile cu zgomot. În fine, vieţi pornind simultan, în vreme ce multe altele se pierdeau, sedimentându-se, la baza mlaştinii, într-o pătură groasă şi fierbinte.

Şi peste toate, îngrozitoare, gemetele.

„Ce sunt acestea, duh?”

Duhul nu-i răspunse. Ryan privi în jur, descoperind de unde veneau sunetele. La nici zece metri, iarba era mânjită de sânge.

„Apropie-te, îl îndemnă duhul. Vorbeşte-i!”

Văzu un bărbat tânăr, prăbuşit în mlaştină. Ryan cercetă curios învelişul care-i acoperea trupul, ca o a doua piele. Avea membre uriaşe, dar era el însuşi colosal de mare, de două ori mai mare decât Ryan. Fiecare dintre mâini se termina cu cinci degete. Când bărbatul gemu din nou, băiatul descoperi două găuri cât pumnul în picioarele bărbatului, prin care viaţa se scurgea încet, dar sigur. Mila îl lovi, atât de puternică încât nu mai putu respira.

— Doctore, întrebă calm Tommy Lee, o să-mi tai picioarele?

Mişcase buzele şi limba, iar Ryan auzise un tunet în urechi. Când asocie sunetul cu gândul celuilalt, valul de durere îl ameţi.

„Duh, strigă, cine este?”

Şase perechi de ochi îl fixau din iarba înaltă cu o ură care îl făcu să dea înapoi.

— Pe el, spuse sergentul Allegre.

Ryan fu asurzit de bubuiturile care se dezlănţuiră deodată în jurul său. Fiinţele se ridicaseră, îndreptând spre el obiectele care pocneau. Aveau capetele acoperite cu ramuri şi frunze.

— Înapoi! urlă Allegre. S-o ştergem d-aci!

„Eu te protejez de neplăcut. Poţi să vorbeşti ca ei, Ryan, spuse duhul. E doar un vis. În vis poţi s-o faci dacă vrei.”

Ryan se întoarse din nou către aceia.

— De ce suferă acel? Acest?

Când aerul ieşi printre buzele întredeschise şi limba se mişcă singură,

fu cât pe-aci să se înece. Sunetele exprimau gândul pe care dorise să-l facă limpede celui din faţa sa.

Allegre plescăi în apa murdară cu care se asorta de minune.

— Spivack, Darrow! strigă. Luaţi-l pe Tommy Lee!

Se apropiară speriaţi, cu degetele pe trăgaci, privind când spre Ryan, când spre Tommy Lee.

Răsună încă o bubuitură, singuratică. Unul dintre ei se aşeză mai întâi în genunchi, apoi cu faţa în mâl.

„Vreau să opreşti totul, duh, spuse Ryan. ACUM!”

Simţise moartea.

* * *

„E doar un strop din ceva mult mai complex, Ryan. Ceva care se află deja în tine. Pe care tu l-ai creat.”

Ryan tăcu.

„E suma unui miliard de miliarde de gânduri. Odihneşte-te! Eu însumi sunt traumatizat. Vom şterge totul. Ryan?”

„Nu încă. Suferinţa acelor fiinţe mi-a produs multă durere. Nu putem face nimic pentru ele?”

Numeroase unităţi ale duhului îşi părăsiră interlocutorii.

„Ei sunt doar în subconştientul tău, Ryan. Nu există în realitate, înţelegi, Ryan? O, desigur că înţelegi.”

„Dacă vei şterge din subconştientul meu această lume de suferinzi, voi rămâne cu amintirea suferinţei lor până la sfârşitul gândurilor. Nu este egal cu a fi părăsit pe cineva care avea nevoie de ajutorul meu? Chiar dacă este un personaj imaginar?”

Duhul şuieră mirat, înlăturând pătura de nori de deasupra lor.

„N-am mai întâlnit pe cineva care să-ţi semene, Ryan. Dar ascultă: pot şterge până şi amintirea acestui episod.”

„Atunci nu-mi voi aminti că mi-ai oferit ceva în schimbul jocului meu cu bile. Şi-ţi voi cere din nou modelul unei lumi de fiinţe care folosesc obiecte.”

„Ne întoarcem astfel de unde am plecat. Aş putea să şterg cea mai mică urmă a jocului tău cu bile.”

„Asta nu înseamnă deja prea mult, duh?”

„Mi-e teamă că da.”

* * *

Sergentul Benito Allegre îşi risipi oamenii la prima reuşită a lunetistului, care însemnase şi două picioare mai puţin în inventarul grupei. Spre ghinionul lui Tommy Lee, ambele îi aparţinuseră.

— Spivack, sâsâi speriind viermii din băltoaca aflată la un milimetru de buzele sale, îl vezi tu oare pe feciorul de târfă?

— Yep, făcu celălalt.

Pentru camuflaj, galbenul se tăvălise prin mâl, înainte de a se căţăra în copac, însă nu era un băiat cu noroc. Sticla lunetei sclipise în soare.

— Băi, gemu Tommy Lee decent, uitaţi-vă cum m-a făcut să sângerez fututul ăla de pitic.

Îşi astupară urechile, în afară de Stan Spivack, ocupat să caute prin nenumăratele sale buzunare ultimul glonţ exploziv. Trase. Charlie căzu din creangă în creangă, anunţând toamna, iar mlaştina râgâi.

— Bun pentru moralul trupei, hotărî Allegre. Luaţi-l pe „Ierbuţă”!

Când să-l salte, se poticniră de pocitania care răsărise în faţa lor, ţâşnind din iarba înaltă.

Părea un băiat de paisprezece ani peste care trecuse un regiment de blindate şi apoi mai trecuse o dată, fiindcă generalul îşi uitase bretelele. Craniul se bălăngănea pe gâtul subţire. Mâinile abia dacă îi atingeau şoldurile, iar picioarele nu le depăşeau în lungime. Era mai gol decât un pui proaspăt jumulit. Întinse spre ei unul din braţe. Avea doar trei degete.

— Daţi-i găuri, ordonă Benito Allegre.

Se ridicară în genunchi ca să aibă loc de-ntors şi goliră jumătate din încărcătoare.

Era ca şi cum ar fi împuşcat un nor. Spivack se opri primul, cunoscând cât de preţioasă e muniţia.

— Să ne cărăm de-aici, zbieră Allegre vânturând braţele.

Băiatul veni spre ei liniştit. Ca-n filmele comice. Tommy Lee se ridică într-un cot, să vadă mai bine.

— De ce suferă ăst om? făcu noul venit. Acel?

Li se zburlise părul pe ceafă. Benito Allegre clipi repede şi se retrase stropind prin mocirlă.

— Luaţi-l pe Ierbuţă! strigă.

Se apropiară de rănit. Atunci răsună încă o bubuitură, solitară, atenuată din pricina depărtării.

„Duh!” strigă Ryan.

Proiectilul se opri la doi centimetri de sternul lui Spivack şi se dizolvă. Lunetistul mai trase de două ori, dar gloanţele avură aceeaşi soartă. Cei din iarbă începură, la rândul lor, să tragă.

— Isuse! ţipă Allegre. Locu-i plin de păduchi ca un cur de maimuţoi.

O luară la fugă şi privind în urmă îşi murdăriră chiloţii de frică: Tommy Lee se ridicase pe picioarele ferfeniţite, alergând după ei ca mânat de o mie de draci.

Mai târziu şedeau ghemuiţi într-o gaură împuţită pe care nici un urangutan boem n-ar fi apreciat-o. Făceau inventarul lipitorilor pasionate de rasa albă. Charlie i-ar fi luat ca din oală, cu condiţia să fie aşa de fraieri încât să se murdărească pentru atâta lucru.

— Sarge, vorbi Spivack, n-ar fi rău să dai un telefon interurban.

— Şi să le spun ce? întrebă sergentul. C-am prins un moroi?

Spivack chicoti, ceilalţi mormăiră. Singurul care tăcea chitic era Tommy Lee, zis „Ierbuţă”. Niciodată nu putea să fumeze un cui cap-coadă. Tommy Lee îşi pipăia, din când în când, picioarele, pe care în urmă cu o oră le trecuse la pierderi şi lăcrima în gând, zicându-şi „Doamne, îţi mulţumesc, Doamne-Dumnezeule, oh, Doamne, îţi mulţumesc!”.

— Orice-ar fi, tărăgăna Stan Spivack în felul nesuferit al celor din sud, nu-i de noi, vere. Ne jucăm de-a oamenii mari.

— Nu te contrazic, făcu Allegre. Ne mutăm două mile. Tommy Lee vârf.

— Ha, ce? sări Tommy Lee. S-o-ncasez iar, da? Vreţi să mi-o puneţi din nou.

— Fleanca, Ierbuţă, zbierară mai mulţi. Poate te ceri şi-acasă.

Îl urmăriră otrăviţi apucând puşca şi ridicându-şi nasul mare peste marginea gropii. Văzuseră găurile din picioarele lui. Acum nu mai avea nimic. Dacă-ţi tragi camarazii-n piept, n-aştepţi un premiu de popularitate.

— Să-mi dea careva un cui, se văicări el.

Trase primele două fumuri şi ieşi din gaură. Îi veni deodată să râdă, râsul urcă din stomac, se năpusti pe nări, printre buze şi nu-l mai putu opri. Îşi pipăi iar picioarele, descoperind numai carne tare, nevătămată, muşchi şi oase întregi. „Doamne, îţi mulţumesc, Doamne-Dumnezeule!” spuse din nou.

— Liber dreapta, îi anunţă. Traversăm să luăm un hot-dog?

* * *

„E gata, Ryan”, mărturisi duhul, îşi simţi trupul uşor, alcătuit numai

din gânduri.

„Subconştientul tău e curat acum.”

La amiază, tatăl său veni să-l întrebe dacă e fericit în preajma duhului. Adormi chiar în timp ce vorbeau şi când se trezi, câteva minute mai târziu, se simţi odihnit. Boston era o aşezare liniştită, cu numai o mie de locuitori, care gândeau aproape toţi în familii puţin numeroase. Stepa era largă, nu se stinghereau unii pe ceilalţi atunci când îşi potoleau foamea de soare. Soarele de Massachusetts îi sătura pe toţi, după ce înseninau împreună cerul.

* * *

— Ce dracu faci acolo? se enervă Tommy Lee.

În afara mâncărimilor obişnuite de pe creier şi de pe buze, simţea acum una şi în buricele degetelor. Se duse spre Ryan.

Când îl smuci pe Ryan de umăr, pietrele colorate se rostogoliră în praf. Ryan se strâmbă de durere, dar întinse unul dintre degete spre ele.

— Bile, zise.

Soarele amiezii le usca încet capetele. Dacă s-ar fi refugiat dincolo de graniţa junglei, milioane de scârboşenii i-ar fi ronţăit cu ciorapi cu tot.

— Bile? râse mirat şi fericit Tommy Lee. Vrei să jucăm bile? Cu cârligele tale? Păi nu ştii că sunt campion?

Se aplecă, apucând bilele cu degetele sale ca nişte gheare de vultur, dar ceva mai murdare.

— Să-ţi dau câteva lecţii uşoare, fiu galben al lui Frankenstein. După război, te ducem în State într-un borcan.

Tommy Lee aruncă bila albă, care sări de două ori. Prinse apoi o altă bilă între arătător şi degetul mare şi întinse braţul, ca şi cum ar fi ochit cu un pistol. Apoi îi dădu bobârnacul celui mai şmecher băiat de pe stradă. Bila se duse cuminte la ţintă.

— Treci la treabă, fu invitat Ryan.

Ryan se apropie de linia de aruncare. Îl îmbrăcaseră cu nişte zdrenţe care-i stânjeneau mişcările. Încercă să-l imite pe Ierbuţă, dar când prinse bila între cele trei degete, o scăpă.

— Văz că te-ai antrenat pe-ascuns, pufni Ierbuţă.

A doua aruncare a lui Tommy Lee fu şi mai bună decât prima. Piatra albă fu lovită cu un clinchet.

— De ce faci gesturile astea înainte de aruncare? întrebă Ryan articulând greu silabele.

Tommy Lee îşi scoase casca şi se şterse de transpiraţie.

— Ca să goneşti ghinionul.

— Înţeleg. Este superstiţia ta ajutătoare.

Tommy Lee îşi consolidă teoria cu o scârţâitură pe care o scosese elegant printre cele două buci. Înainte ca aerul să câştige o mireasmă, căzu primul obuz de mortier.

Când pendula bătu ora şase, o limuzină opri la marginea mlaştinei şi plecă înainte ca ei să-i poată face semn.

„Drumul spre casă e mai greu pe jos decât într-o limuzină”, cugetă Tommy Lee, atins de înţelepciune la al şaselea fum.

— Şi acum pe unde? întrebă Benito Allegre, convins că Ryan ştie drumul ca nimeni altul.

Ryan arătă o direcţie. Plescăiră. Apa le trecu de brâu.

„Duh?” încercă iarăşi Ryan.

Fiecare centimetru de piele ţipa.

Dar rămase singur în catedrala vie, încercuit de priviri ostile.

Când ieşiră din apă târându-se. Stan Spivack văzu o vedetă rapidă cu difuzoarele zbierând „Satisfaction”. Erau prea departe. Auziră kalashnikovul. Lui Charlie nu-i plăcea Mick Jagger.

Ryan se ghemui înfrânt de frig şi de amorţeala tălpilor neobişnuite cu mersul.

„Ryan? vorbi deodată duhul. Se întâmplă ceva de neînţeles. Tu n-ai cum să fii acolo din propria ta voinţă. Doar eu aş fi putut să-ţi deschid o poartă, Ryan. Şi n-am făcut asta. Mă crezi?”

Când încercă să gândească cu duhul, durerea îl împiedică să treacă dincolo de propria sa minte.

„Ryan, spuse din nou duhul, mi-e tot mai greu să ajung la tine. Am

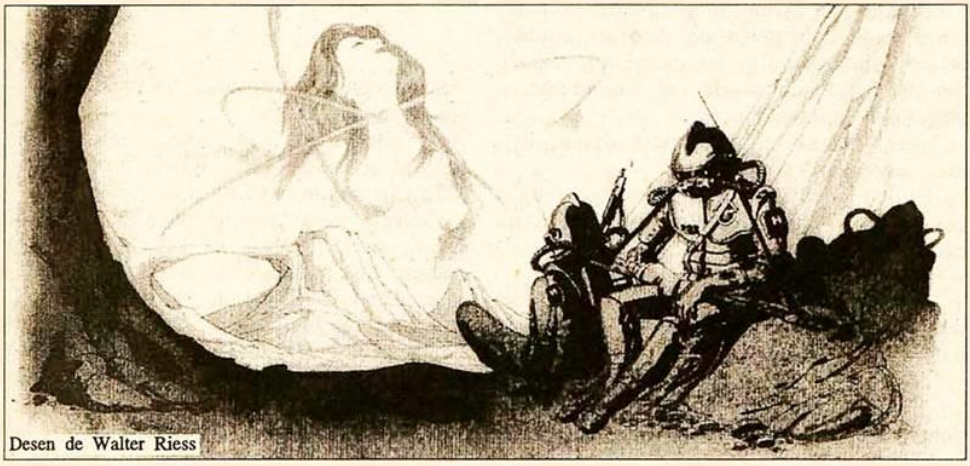

Desen de Walter Riess

oprit toate conversaţiile. Nu fac altceva acum decât să încerc să te aduc înapoi”.

— Sor’mea, anunţă Tommy Lee.

Fotografia suferise tot ce sunt în stare să aranjeze jungla şi mlaştina când nu iubesc arta. Dar chipul fetei rămăsese neatins. Ryan întinse o mână înspăimântat de gândul că la cea mai mică atingere bucata de hârtie se va preface în mâzgă. Imobilitatea şi acurateţea imaginii îl fascinară.

— Bună bucăţică, ce zici? făcu Tommy Lee. Paişpe ani.

— Este o fată, spuse Ryan încet.

Tommy Lee împroşcă firicele de tutun bălos.

— Nu, este un măgar cu apendicită, la spitalul Sfântul Patrick.

Ryan simţi furie şi derută. Mintea celuilalt era o pată opacă. Simţea un căluş, sunetele nu puteau exprima. Voise să-i transmită căldura care-l cuprinsese la vederea ochilor mari ai fetei şi a părului mai negru decât orice şi-ar fi imaginat. Spuse din nou:

— Fată.

Tommy Lee îi smulse fotografia dintre cele două degete, comiţând ireparabilul.

Unul dintre colțurile imaginii se rupse, rămânând în mâna lui Ryan. Tommy Lee nu observă. În mizeria înconjurătoare, din care făceau şi ei parte, astfel de lucruri trec neobservate cu milioanele.

Ryan sfâşie una din zdrenţe, înveli bucăţica de hârtie şi o ascunse în ureche, singurul loc uscat pe care-l putu găsi. O simţi acolo ca pe un grăunte de foc, până când îl cuprinse somnul.

* * *

„Suntem aici, duh?”

„Da, Ryan. Dar ceva îmi scapă de sub control. E fascinant. Cealaltă lume pulsează din ce în ce mai puternic. Ca şi cum te-ar cere înapoi, Ryan. Pare să fie şi acolo un fel de duh. Un geamăn al meu. Nu trebuie să te sperii. Asta e lumea ta reală. Cealaltă e alcătuită doar din închipuiri, ajustate de mine.”

Ryan simţi spaima ca o gheară.

„Ai ceva în urechea stângă”, îl avertiză duhul.

Ryan scoase de acolo un ghemotoc murdar. Îşi aminti.

„Poţi reface un obiect distrus, duh?” întrebă.

„Geamănul meu este cu atât mai redutabil cu cât reuşeşte să stabilizeze

o lume care, cel puţin teoretic, fiind imaginară, nu are nici o justificare. Am să iau legătura cu alte duhuri. Trebuie să mă sfătuiesc cu ele. Scuză-mă, Ryan, despre ce este vorba?”

Băiatul se aşeză în genunchi, concentrând toată delicateţea de care era capabil asupra ghemotocului pe care-l recuperase din ureche. Părea să fie cel mai important obiect din întregul Univers.

„Lasă-mă să te ajut, spuse duhul. Eşti prea emoţionat.”

Ridică bucăţica de hârtie şi o ţinu în aer câteva clipe, întorcând-o pe toate părţile.

„Poţi?” îl întrebă din nou băiatul.

„De unde ai acest obiect, Ryan?” se interesă duhul. Aşa ceva nu se găseşte în natură.”

„De acolo”, spuse băiatul.

„Ceea ce-mi spui este imposibil, vorbi duhul. Gândește-te: nu poți aduce un obiect dintr-o lume care nu există.”

„Poţi să-l faci aşa cum a fost înainte?” spuse Ryan.

„Fiecare moleculă păstrează în memorie amintirea celor care au stat lângă ea. La fel cum vecinii îşi amintesc unii de ceilalţi, chiar după ce s-au despărţit. Voi studia amintirile şi voi reface stratul molecular lipsă. Din aproape în aproape voi da de urma tuturor moleculelor care lipsesc.”

Ryan simţi un val de emoţie copleşitoare. Bucăţica de hârtie începu să crească. Curând fu cât un fluture dând din aripi, plutind încolo şi-ncoace. Când întinse mâna să-l culeagă era cât palma sa şi nu se mai zbătea. Nu-şi putu desprinde privirile de la el.

„Este imaginea bidimensională a unui chip omenesc, Ryan, turuia mai departe duhul. Este imaginea unei fete de paisprezece ani. Sunteţi de-o seamă şi ea este foarte reuşită, Ryan.”

Ryan făcu un mic efort de memorie.

„Bună bucăţică, ce zici?” îl cită el pe Tommy Lee.

„Mi-e teamă că n-am înţeles prea bine, Ryan”, făcu duhul. „Oricum, aparţine lumii tale imaginare, ea însăşi nu este altceva decât rodul imaginaţiei. Te felicit pentru rezultat.”

Ryan îşi simţi inima oprindu-i-se şi pornind din nou la galop.

„Doar imaginaţie, duh?”

„Am scanat patru miliarde de persoane cu caracteristicile fetei din imagine, Ryan. Nici una nu corespunde. Îmi pare rău.”

* * *

— Hombre, vorbi Stan Spivack. Ar trebui să scriem acasă.

— Am scris acum zece minute, se strâmbă sergentul. Dacă scriem prea des, ne cade Charlie în cap. Au şi ei radio, ştii?

Soarele uscase noroiul pe ţoale, făcându-i să se simtă mumii în costume cu trei numere mai mici. Stepa nesfârşită îi înfricoşa. Când Dave Cactus Petrovitz anunţase, cu tonul lui Columb în faţa Americii, că s-au rătăcii, l-ar fi îmbrăţişat. Preferau s-audă c-au pierdut drumul, nu că sunt pe lumea cealaltă.

— Fiţi gata de bal, sugeră Darrow.

În câmp n-aveau şanse, cu toate frunzele şi ramurile pe care le căraseră în plasa căştilor. Îşi amintiră de Nixon, de Congres, de vreo doi generali datorită cărora se aflau aici.

Apoi observară cercurile.

De la câteva mile păreau valuri în iarba înaltă, dar când Benito Allegre privi prin binoclu fluieră a pagubă. Văzuse cercurile concentrice marcate cu piatră cenuşie, lustruită de paşii celor care trecuseră pe-acolo. Deşcă bătrână, Spivack aprecie că sunt vreo două mii. O vreme nici nu mai putură vorbi de spaimă.

— Băi, zise Tommy Lee, da' ştiu că suntem pricepuţi. Nici mama lu' Winnetou, după ce-a absolvit cursurile de cercetaşi, n-a găsit atâtea feţe palide la un loc. Ne-ajunge muniţia pentru toţi?

Ţinură sfat într-o scobitură. Benito Allegre ar fi vrut să cheme o lovitură aeriană, dar voia să se convingă că nu sunt civili adunaţi la târg. Din cauza ezitărilor îl porecliseră „Beni-băşinică".

— Ce târg? se înfurie Darrow. Cu o populaţie cât Frisco?

Negociind, căzură de acord că-i vorba de o tabără. Cactus Petrovitz scormoni prin raniţă şi scoase un volum ferfeniţit. Era „Viaţa lui Hegel", în care se scufundă rapid.

Rămânea nerezolvat un fleac: cum să-i anunţe pe hatmanii de-acasă fără să fie interceptaţi de galbeni şi înţepaţi în cur cu bambuşi care cresc cinci centimetri pe zi?

* * *

Deodată, un văl i se luă de pe ochi. Nu înţelese la început ce se petrece. Ecranele de tranzit dintre câmpuri dispăruseră. Peste tot în jurul său văzu

oameni nedumeriţi, frecându-se la ochi ca după un somn greu. Începuseră să alcătuiască grupuri, deşi pentru a comunica între ei nu aveau nevoie să se apropie unii de ceilalţi.

Văzând mulţimea, Ryan îşi spuse că se petrece ceva serios. Şi când se răsuci ca să-i cuprindă pe toţi oamenii aceia agitându-se, văzu spre sud fuiorul unei tornade care se apropia. Rămase cu gura căscată, ca mulţi alţii în jurul său. Apoi se dezmeticiră şi, concentrându-se asupra ei, o stinseră.

„Ce semn este acesta, duh?”, întrebă înfiorat.

Duhul îi răspunse imediat, cu vioiciune.

„E semn rău, în general, Ryan. Dar nu trebuie să te sperii, niciodată nu este atât de rău pe cât pare. Există un pericol.”

„Pericol, duh?”

„Mai degrabă o situaţie neplăcută. Evenimente pe care nu le pot controla. Trebuie să le tratăm ca pe un pericol virtual.”

Era ceva în neregulă cu glasul său.

„Este incredibil, Ryan. Cei pe care i-ai întâlnit dincolo sunt acum aici. Sunt aici, Ryan. Şi ştii ce este şi mai greu de crezut? Le desluşesc gândurile. Ei gândesc. Sunt vii.”

Dar Ryan nu ştia ce să-i răspundă.

„Ai reuşit să-i aduci aici, Ryan.”

* * *

Odinioară, numele ei fusese Debbrah. Înainte să plece Tomrny Lee la armată şi ea s-o şteargă de-acasă.

Acum era într-o gaşcă de vreo douăzeci. Fumau, se iubeau. Vara trecută fuseseră pe jos până la Houston şi mai departe. Aparţinuse pe rând mai multor băieţi şi toţi se purtaseră frumos cu ea. Avea farmece în plete.

Deodată i se păruse că aude o chemare îndepărtată pe care o mai stingea cu ceva haşiş. O luaseră înapoi.

De câte ori se întorcea în Central Park, gândurile negre zburau. Coborâ la marginea rezervorului şi îşi stropi faţa cu apă, apoi adună din iarbă câteva lucruri, sub privirile indiferente ale găştii. Erau deja în transă. Nu erau la fel de haioşi ca ceilalţi, dar măcar nu se mai simţea singură.

În Times Square trotuarul era în clocot, îi venea ameţeală de foame. Fură o gogoaşă de la un iranian neatent şi o mâncă pe fugă, într-un gang. Spre Greenwich Village se mai putea respira. Căscă gura un ceas. Atrasă de clădirile vechi şi de oamenii care şedeau pe treptele însorite, ca muştele,

înfulecând pizza şi burgeri. Când trecu de Canal Street, până şi automobilele aveau un aer asiatic.

Îl găsi pe Su Min la graniţa cu Little Italy.

— Să nu mai creşti, îi spuse chinezul. Acum eşti tocmai bună.

Intrară pe străduţele înghesuite. Asiaticele erau frumoase în draci. Su Min se opri să cumpere aripioare de pui cu susan, pe care le ronţăia pofticios, îmbiind-o din când în când.

— Intră aici, o îndemnă.

În spatele acvariului cu peşti, din care vânzătorul servea o bătrână mofturoasă, traversară holul şi trecură printr-o perdea de mărgele. Zornăitul îi aminti de colierele fetelor cu care bătuse drumul până la Houston, nopţile fierbinţi, mirosul de transpiraţie. În cealaltă încăpere văzu mai multe saltele. Pe fiecare saltea dormea, sau părea că doarme un om.

Su Min dispăru pentru câteva secunde, reveni şi o îndemnă să se aşeze. Ea se supuse. Su Min o întoarse pe o parte, prilej cu care îşi trecu degetele peste rotunjimea umărului. Îi dădu pipa în căuşul căreia fumega bucăţica de opiu. Debbrah trase repede câteva fumuri, apoi inspiră adânc. O poartă se deschise spre lumea însorită a stepei. Ea trecu pragul uşoară, surâzătoare.

* * *

„Numele tău e Debbrah.”

— Mă cheamă Debbrah. Ce faci aici? Ce loc e ăsta?

Ryan se gândi câteva secunde şi nu găsi nimic potrivit ca răspuns. Se apropie de ea până când parfumul puternic îl ameţi.

„Boston, Massachusetts. Avem unul dintre duhuri aici. E un loc plăcut. Un loc sigur. Nu trebuie să te temi.”

— De cine? râse ea. Vara trecută am mers până la Houston.

Îi privi umerii, sânii, şoldurile goale. Aveau aceeaşi înălţime, dar ea era un pachet de muşchi. Sub piele se încolăceau şerpii tendoanelor. Ochii păstrau o strălucire surprinzătoare şi ambiguă.

— Vrei să ne plimbăm? îl întrebă.

„Plimbăm?”

Îi venea greu să ţină pasul cu ea. Părea mai puţin interesată de persoana lui şi mai mult de cele din jurul său. Stepa, chiar scăldată în plin soare, avea puţine de arătat. Ryan însuşi avea puţine de arătat. Se mulţumi s-o privească în tăcere, bucurându-se de prezenţa ei, ferindu-se să-i atragă atenţia.

— Am un frate, îi povesti. Tommy Lee.

* * *

Kay Darrow tresări speriat. Fraţii dormeau duşi. Stepa era atât de tăcută, încât auzise şoaptele foarte clar.

„Hei, Darrow, spuneau, linişteşte-te. Nu-i trezi pe băieţi.”

Armă din reflex. Zgomotul cartuşului intrând pe ţeavă lichidă visele rudimentare. Erau toţi în jurul său, gata să tragă.

— Ce-i? întrebă Spivack.

— Mi s-a părut, mormăi Darrow.

„Ascultă-mă. E de ajuns să gândeşti. Ţi se pare o nebunie.”

„Totu-i o nebunie”, gândi Kay Darrow.

„Eşti deosebit, Darrow. Te remarci printre semenii tăi.”

El găsi cea mai comodă poziţie pe care o putea oferi groapa, cu spatele sprijinii, arma pe genunchi, capul în palme.

„E o şmecherie, nu? Şmecherie de labagii care ne-aţi trimis aici. Dedicaţii radio. Sau vreun futut de comunist, şi-ai glume cu noi. Vino să ne iei, dacă ai sânge.”

„Sunteţi unde nu trebuie. Locul vostru nu e aici.”

„Te cred. Locul meu e-n spatele casei, cu şase beri şi-o jumate de viţel pe grătar.”

„Darrow, asta nu e lumea voastră. Sunteţi aici din greşeală. Nimeni nu vă vrea răul. Dar până vă trimit înapoi trebuie să staţi cât se poate de liniştiţi. Nu vrem complicaţii.”

„O, da, gândi Kay Darrow, nici eu nu mai vreau necazuri. Merit ceva mai bun. Mă trimiţi curând acasă, nu-i aşa?”

Îi venea să râdă. Copil, avusese mulţi amici imaginari.

„Mi-e teamă că nu înţeleg, Darrow. Ce se întâmplă dincolo mi-e străin. Descopăr cum aţi ajuns aici, şi vă trimit în locul din care s-a produs alunecarea. Nu acolo este casa voastră?”

Kay Darrow înjură cu poftă. Se pricepea la asta.

„Mărturisesc, nu cunosc multe din cuvintele tale, Kay. Te superi dacă-ţi spun aşa? Simt o iritare nepotrivită dialogului.”

— Poţi să mă pupi în cur, spuse Darrow.

— Cu cine vorbeşti? se interesară Spivack şi sergentul Allegre, deodată interesaţi.

— E un tip aici, care zice că am nimerit în altă lume. Că dacă suntem cuminţi, ne duce înapoi în mlaştină.

— Ce tip? întrebă Benito Allegre.

— E un ins invizibil. Discutăm în gând.

Cei doi schimbară o privire.

— Culcă-te, Darrow. Mâine avem o zi grea.

„Pot să-ţi spun în vreun fel?”

„Spune-mi duh.”

„Sigur, sigur. Ascultă, duh, eu pot să-ţi fac o grămadă de necazuri. Daaa, domnule, o grămadă de necazuri.”

„Ce fel de necazuri, Kay?”

Darrow ridică prudent capul peste marginea gropii. Chiar în puţina lumină rămasă văzu mulţimea foind.

„Cine-s ăştia? Cred că nu vrei să ne vadă. Aş putea să fac un pic de agitaţie.”

— Darrow, trezeşte-te! Darrow!

Se uitau la el ca la un nebun. Îl strigaseră un minut, iar Spivack chiar îi scăpase două palme.

— La ce poţi tu să visezi cu ochii deschişi, Darrow? îl întrebă scârbit Allegre.

* * *

Darrow scuipă între bocanci.

— De ce nu mergem să-i punem la punct?

— Mi-e aşa greaţă de tipi ca tine, Darrow, zise calm Allegre, că după ce-i întâlnesc, îmi vâr degetele pe gât. Spivack măcar e o maşină de ucis, ultimul tip! El asta ştie să facă bine. În felul lui e cinstit, modest şi de treabă. Dar tu eşti mai împuţit decât rahatul unei hiene. Ce ţi-au făcut oamenii ăia?

— E război, puţică, râse Darrow. Nu ştiu cum a ajuns unul ca tine să dea ordine, dar sigur n-o să-mi mai dai mie. Băieţi, dacă vreţi s-o mierliţi, eu am alte treburi.

Benilo Allegre se aplecă, privindu-l în ochi.

— O.K., Darrow, nu ne mai jucăm. Asta e instigare.

— Ai să mă-mpuşti în cur?

Spivack se aşeză mai bine, ca la cinematograf.

— Declar jocurile deschise, râse. Să câştige ăl mai haios.

Allegre îl pocni scurt pe Darrow, ca un baros. Capul celuilalt izbi pământul. Casca îi căzu peste ochi, degetul se chirci pe trăgaci. Glonţul îl lovi pe Allegre în umărul stâng, iar la ieşire tăcu prăpăd.

Urmă un moment de stupoare.

— Eşti plecat, cowboy, exprimă Petrovitz, în sfârşit, părerea generală.

Darrow îşi scoase casca şi scuipă un dinte.

— Nefericit accident, Ben, bătrâne, te rog sincer să mă scuzi. Domnilor, îngrijiţi eroul! Conform regulamentului, iau comanda acestei mâini de viteji.

Foamea le fusese sfetnic.

Darrow şi Stan Spivack înaintau la margine. Cactus Petrovitz şi Tommy Lee Ierbuţă suflau greu pentru că, deşi mic de statură, sergentul Allegre atârna îngrozitor. Sângera, sfidând eforturile depuse de Cactus Petrovitz la cursurile de prim ajutor şi bandaje. Ar fi pierdut mai puţin dacă l-ar fi lăsat inconştient în groapa pe care tocmai o părăsiseră.

— Dacă văd că avem un rănit au să ne sară la beregată, se opusese Kay Darrow. Sângele sună adunarea rechinilor.

Petrovitz îl lămurise că rănile trezesc compătimirea civililor şi că, strategic, e convenabil ca inamicul să te creadă mai slab.

— Diabolic plan, mormăi Tommy Lee.

* * *

„Kay, auzi vocea prietenului necunoscut, faci o mare greşeală. Lasă-i pe oamenii aceştia în pace. Asta nu este lumea voastră. Vă faceţi rău singuri.”

Benito Allegre deschise ochii, smulgând un strigăt de pe buzele lui Tommy Lee. Cactus Petrovitz înaintă spre privitori.

— Are nevoie de ajutor, le explică. Trebuie să ne duceţi în satul vostru. Şi noi avem nevoie de ajutor.

„Nu pot gândi cu ei”, spuse unul din bărbaţi. „Au minţile opace. Sunt animale, dar ce fel de animale?”

„Trebuie un gând mult mai puternic. Al duhului. Duhul poate pătrunde în gândurile lor.”

„Cred că acesta care s-a apropiat de mine vrea să ne împerechem”, spuse o femeie.

— Veniţi să vedeţi! îi strigă Petrovitz.

Benito Allegre se ridicase în capul oaselor. Un copil îi puse mâna pe rană. Urma glonţului nu mai era decât o zbârcitură şi curând dispăru. Simţea o mâncărime grozavă pe spinare. Aflat în spatele său, Petrovitz văzu ditamai gaura dispărând în sine.

— Ia mâna de-acolo, bastard împuţit, urlă Darrow.

„Are o indispoziţie”, căzură femeile de acord.

Spivack se hotărâ să ia iniţiativa.

— Sarge, pare să-ţi priască aerul. Darrow, ce-i cu tine? Doar n-o să-l împuşti şi pe puştiul ăsta.

— Bună idee, răspunse Darrow.

Împuşcătura alungă gândurile din preajmă şi azvârli copilul la doi metri, în iarba moale. Viaţa i se scurse în câteva secunde.

„Plecaţi! Acum!”, le strigă duhul bărbaţilor şi femeilor.

Într-o clipă aceia se aflară la zece mile depărtare, nedumeriţi şi îngrijoraţi. Copilul rămase mai departe în iarbă.

— Criminalule, se strâmbă îngrozit Allegre. Criminal împuţit!

— Mai bine vezi-ţi de sănătate, râse Darrow. Dacă nu putem să mergem acasă, atunci înainte! Intrăm în ăştia ca-n brânză. Haleală, acoperiş la noapte şi o rogojină uscată sub cur. Supliment: o păsărică pentru fiecare.

Ce puteau face?

— Începe cucerirea lumii noi, chiui Kay Darrow. Darrow Cuceritorul! S-o facem cum trebuie! S-o facem ca la carte!

* * *

„Nu-i vina ta, Ryan. Fenomenul e mult prea complex. Îi vom pune capăt. Lucrurile au ajuns prea departe.”

„Trebuie să fac ceva. Trebuie să vă ajut într-un fel.”

„Un om nu face rău unei alte fiinţe în mod intenţionat. Nu e posibil în lumea noastră. De aceea apelăm la cineva care o poate face în locul nostru.”

„Ce vrei să spui, duh?”

„Voi crea o fiinţă asemănătoare lor. Va avea putere.”

„Îi vei da o parte din puterea ta, duh?”

„O parte din puterea noastră, Ryan. Aminteşte-ţi. Eu nu sunt decât suma unui miliard de miliarde de gânduri. Eu nu sunt decât rezultanta a ceea ce vreţi voi toţi. Eu sunt voi.”

Aerul se îngroşă la picioarele lor, ridicând fire de iarbă şi praf. Era din ce în ce mai consistent. Ryan auzi strigăte uşoare de uimire. Când particulele se adunară la un loc, ele alcătuiră trupul delicat al unui băiat de paisprezece ani. Părea că se trezeşte dintr-un somn adânc, apoi sări în picioare şi surâse. Ryan îşi înăbuşi, la rândul său, un strigăt. Era el însuşi acolo.

„Într-adevăr. Pentru că este imaginea ta în oglinda apei, îl vom numi

Nayr. Ce spui?”

„Acum tu născoceşti jocuri.”

„Bună, spuse celălalt băiat. Numele meu este Nayr.”

Râse în hohote şi-şi vântură braţele privindu-le încântat.

„Sunt tot eu, Ryan.”

* * *

— Hei, oameni buni, puţină atenţie! strigă vesel generalul de brigadă Constable. Avem un general aici!

Apoi îl văzu pe Darrow.

— Darrow, ai făcut o treabă al naibii de bună. Acum e momentul să trecem la lucruri serioase.

Kay Darrow salută şi făcu stânga-mprejur. Îi venea să chiuie de bucurie. Toate necazurile lui luaseră sfârşit. Totul căpătase un sens, o faţă omenească. Habar n-avea de unde răsărise Constable cu trupa după el. Privi în jurul său şi stepa nu i se mai păru ostilă, ci dimpotrivă, un spaţiu generos, plin de promisiuni ce se cereau descifrate şi împlinite. Iar el, Kay Darrow, se afla în prima linie, aceea care avea să împartă şi să înfulece prăjitura. O felie mare era pusă deoparte pentru el.

Tabăra generalului Constable avea atmosfera marilor turniruri şi respira neînfricarea aşezărilor de pionieri ai Vestului. Generalul era adeptul disciplinei de fier, dar le cerea tuturor zâmbete. Generalului îi plăceau zâmbetele.

Constable, un bărbat uriaş, cu puţin peste cincizeci de ani, mătură armata de creioane de pe masa pliantă.

— Aduceţi planurile! Mac, adunaţi-vă oamenii! Repede, trebuie să ne mişcăm ca floricelele pe o plită încinsă.

Nu recunoşteau nimic din ce vedeau. Mlaştina dispăruse cu ceţurile dimineţii. Locul ei fusese luat de această stepă. Dar singura zonă uscată care ar fi semănat cât de cât cu ce-i înconjura ar fi trebuit să se afle, conform planurilor, vreo trei sute de mile mai la nord.

— O.K., zise Constable. Charlie ne-a păcălit de dat asta. Nu ştiu cum au făcut-o, dar ne-au tras în piept. Ghinionul lor!

— Domnule general, spuse colonelul Mc Cormick, am trimis patrule în toate direcţiile. Nu se poate să ne fi rătăcit atât în ultimele şase ore. Nici un sistem de comunicaţii nu mai funcţionează. Am pierdut orice legătură.

Constable îl opri cu un gest.

— Patrule în continuare, dar nu risipi oamenii. Vreau să fim un pumn

uriaş în stare să strivească orice afurisit de gândac.

Îi cuprinse pe toți cu privirea.

— Domnilor, avem aici genul de situaţie futută, care ne convine de minune. O să ne distrăm pe cinste!

Soarele strălucea pe cer. Stepa era pustie şi părea că se întinde la nesfârşit. Era o zi perfectă pentru marea bătălie.

— Charlie crede că dacă ne-a tăiat legăturile suntem terminați. O să-i arătăm că s-a înşelat amarnic. Poziţia lor nu este impenetrabilă. Una din patrulele noastre a ajuns aici fără să se străduiască. Domnilor, noi suntem o armată. Programată să funcţioneze cu eficientă maximă în cele mai grele condiţii. N-am nevoie să-mi spună cineva ce trebuie să fac. Ne suntem suficienţi nouă înşine. Am fost antrenaţi să ne descurcăm singuri şi pe Marte, şi dacă vreodată nimerim acolo, futuții de marțieni or să ne țină minte. Vreau ca totul să meargă ca un ceasornic pe care tocmai l-am întors. Vreau ca piticii gălbejiţi să regrete mutarea. Vreau la micul dejun terci galben pe pâine.

* * *

„Ryan, dormi tu oare? Lasă-ţi gândurile să umble în jur. Nu le chinui. Lasă gândurile să vină la mine.”

Ryan se trezi speriat din somn. În aceeaşi clipă, plasa care se țesea în jurul mintii sale se rupse.

„Cine vorbeşte?”

Nayr îl privea țintă, aşezat pe vine. Ochii lui erau două fante de întuneric. Ryan se întoarse către Debbrah, care dormea epuizată de spaimă şi dragoste. Simţi că trebuie să o apere.

„Ryan, viata ta e mult prea preţioasă ca s-o risipim. Şi apoi, ea nici nu-ţi aparţine în întregime. Eşti răspunzător pentru toți ceilalţi semeni ai tăi. Zeci de miliarde de oameni.”

„Nu vreau să gândesc cu tine. De ce o faci?”

Atunci simţi prima lovitură. Nu fusese pregătit, nici nu visase. Nayr se ridică. Ryan primi gânduri care n-aveau nimic din ceea ce însemna pentru el duhul. Multe erau indescifrabile.

„N-ai înţeles? Nu mai e vorba să gândim sau nu împreună. E în joc viaţa a miliarde de oameni. Poate soarta acestei lumi. Lasă-te în voia mea, Ryan. Cooperează!”

Când spuse „cooperează”, Ryan simţi a doua lovitură, umilitoare. Încercă să se ecraneze, însă durerea rămânea.

„Opreşte-te! De ce-mi faci asta?”

Debbrah se zvârcoli în somn. Ryan o apucă de mână.

„Ryan, ea nu există. Strică echilibrul. Am să distrug tot ceea ce primejduieşte lumea noastră. Dă-mi-o, Ryan!”

„Stai pe loc!” ţipă Ryan.

„N-am s-o trezesc. E mai uşor aşa, pentru toată lumea. Nu te împotrivi, Ryan. Nu faci decât să-mi îngreunezi sarcina.”

Şi îl lovi pentru a treia oară.

Ryan urlă. Dintr-un salt fu lângă Nayr şi îl izbi cu pumnul în faţă. Fu mai rău decât îşi imaginase. Auzi osul nasului pârâind, degetele se scufundară în carne. Celălalt căzu pe spate. Când se priviră, sângele stropea totul. Ryan citi în ochii lui spaimă pentru un univers întreg. Durerea duhului îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, Debbrah îl privea speriată.

— Am strigat. Erai palid şi rece ca un mort. El a fugit. Când am vrut să mă apropii de el, a dispărut.

„Bine. Acum o să stea departe de noi o vreme.”

— Cine este el, Ryan? Mi-e teamă. O să ne facă rău?

„Nimeni nu-ţi va face rău atâta vreme cât sunt cu tine.”

— Dar dacă se întoarce?

„Nu se mai întoarce.”

Ştia că e o minciună uriaşă. Şi totuşi, o lăsase să-i scape.

* * *

— Ce facem?

Generalul Conslable nu era dintre aceia care cred că stepa e a cailor, nu a oamenilor. E loc pentru toată lumea. De aceea, când văzu norii vineţi repezindu-se spre ei, chiui. Când primele fulgere îl orbiră, chiui din nou. Când picăturile reci îl plesniră peste faţă, se ridică din adăpostul individual şi-şi depărtă braţele, lăsându-se îmbrăţişat de ploaie.

— Charlie crede că America şi-a trimis nepoţii în excursie. Doi nori şi-o găleţică de apă, cât a plâns şoricelul Jerry când i-a mâncat motanul Tom brânza. Greilor, e ora noastră. McCormick, plutoane pe flancuri, o milă între ele. Facem contactul cu galbenii şi-i spargem din prima. Prizonierii ne încurcă.

Porniră.

Nayr lovi primul pluton cu un fulger verde, arborescent, cu rădăcini în adâncul cerului. Treisprezece oameni căzură morţi pe loc, ceilalţi nu mai fură buni de nimic. Constable se clătină.

Cel de-al doilea pluton se dispersă şi continuă să înainteze. Nayr îşi dezveli colţii într-un rânjet lupesc. Când urlă, era chiar unul dintre lupii stepei.

Conslable făcu un singur semn. Toată instituţia se puse în mişcare prin ploaia deasă. Copleşite, fulgerele se opriseră. Numai urletele lupeşti răsunau fără încetare.

„Ryan, ei vor înghiţi totul dacă nu-i împiedici. Trebuie să gândeşti cu mine. De data asta. Ryan!”

Ryan se surprinse acceptând cu neplăcere acest gând.

„De ce nu-i opreşti tu însuţi, o, duh? Nu eşti suma unui miliard de miliarde de gânduri?”

Duhul fugi să vadă în ce fel se opune Nayr înaintării. O parte a sa rămase să negocieze cu Ryan, dar curiozitatea lui proverbială învinse şi de data asta: chiar şi acea parte care nu trebuia să-l supravegheze pe Nayr privea într-acolo fascinată. Când vorbea cu Ryan, era distrat.

Veneau vehiculele cu blindaj uşor. Între ele, toţi oamenii generalului, greu de lovit, duri, mustind de ură. Mulţi îşi legaseră pe frunte eşarfe negre. În spate duduiau două autotunuri pentru care Conslable aşteptase un petec de uscat, şi iată, avusese noroc. Urmau alte valuri de oameni, camioanele şi bomboana pe tortă, un elicopter Cobra pe care acum, când fulgerele şi ploaia încetaseră, îndrăznise să-l ridice. Totul pregătit de încăierare.

Nayr mai făcu o încercare. Toate picăturile de apă pe care iarba stepei le păstrase, se rostogoliră unele spre celelalte, alcătuind o minge uriaşă, lichidă, gata să înece parada lui Constable. Toate gurile de foc o loviră şi o sfărâmară pe loc.

„Duh?”

„Puterea mea e imensă, Ryan. Sunt însă prea multe obiecte cărora nu le ştiu rostul. Am nevoie de timp. E numai o bătălie, Ryan. Am nevoie de timp ca să învăţ cum se dau bătăliile.”

* * *

„Kay Darrow nu este un om mulţumit”, gândi Kay Darrow. „Nu este mulţumit deloc.”

Îi băgaseră într-un camion de-al aprovizionării, la recuperare, până

aveau să se lămurească cu vietkongii şi aflau pe unde pot să-i trimită acasă. Darrow, Spivack, Petrovitz, Tommy Lee, Benito Allegre într-un alt camion, sub o plapumă de-a sanitarilor, răsfoind poate pliante din Hawaii. El măcar îşi plătise biletul spre casă. Iar ei?

— Stai pe curul tău! îl sfătui Stan Spivack bătându-se cu palma peste şoldul pe care atârna cuţitoiul de porcar. Nu ţi s-a urât de surprize?

Darrow îi dădu dreptate, dar în sinea lui spumega. Era aruncat din drum ca un bocanc găurit. În urmă cu trei ore şi-ar fi dat capul de pe umeri, numai să ajungă înapoi acasă, în Red Lodge, Montana. Acum, la împărţeala Lumii Noi, se descotoroseau de el zâmbind şi bătându-l pe spate, ultimul căcat.

— Nu, nene, se trezi vorbind. Nu merge aşa.

Nu mergea aşa. Ei nu vedeau nimic din cauza prelatei. Şoferul, unul dintre cei mai murdari oameni de pe suprafaţa globului, care scăpase ca prin minune exigenţei generalului Constable, îl văzu departe, în faţa marii parăzi, pe Nayr, băiatul de paisprezece ani, fragil. Mai văzuse sute asemenea lui, din goana camionului, pe marginea drumurilor de ţară, plini de arsuri de napalm, cu ochii goi, căutându-şi piperniciţii de părinţi, dar ăsta chiar punea ceva la cale.

Nu mai avea răbdare să-l ajungă şi să-l prindă sub una din perechile de roţi. Dar acolo nu mai văzu nimic omenesc, doar o minge de foc, un foc verde care ciocni unul din vehiculele blindate. Maşina se topi instantaneu, mai iute ca o bucată de cositor şi băltoaca de metal se solidifică la fel de repede, prinzând resturile de cărbune puturos ale celor care glumiseră la adăpost cu câteva clipe mai înainte. Mingea de foc ricoşă, aprinse doi infanterişti, veni cu viteză drept spre camionul în care bodogăneau Darrow, Spivack, Petrovitz şi Tommy Lee. Lovi cabina, purificându-l pe cel mai murdar şofer de pe pământ.

— Jos! zbieră Spivack.

Îl ascultară fără comentarii. Din momentul acela vieţile lor ar fi putut urma căi separate, dar opt luni de junglă îi sudaseră atât de puternic, încât când alerga unul într-o parte, ceilalţi se duceau după el. Erau părţi componente ale aceluiaşi animal. Animalul cu opt picioare fugi speriat să se ascundă în urma trupei, într-o gaură urât mirositoare. Era mai bine ca-n braţele mamei.

— E prima groapă împuţită pe care-o văd după mult timp, filozofă Petrovitz. Nu-i ciudat?

Stepa ardea peste tot în jurul lor. Din cauza asta nu putură urmări mai departe meciul generalului Constable.

* * *

— Mi-e teamă, suspină fata. Vreau să mă întorc.

O urmărea neputincios cum se frământă. Voia să-i curme suferinţa şi nu ştia cum. La început alungă ruşinat tentaţia de a gândi împreună cu ea fără să-i ceară voie, dar apoi o făcu, spunându-şi că e spre binele amândurora. Gândind cu ea, descoperi şi mai multă frică.

„Vino!”

Asta nu mai era stepa în care se născuse. Vântul îi aduse în nări fum urât mirositor. Era o linie de foc, strigăte, zgomote îngrozitoare. Asta nu mai era, lumea lui. Stepa se schimba văzând cu ochii. Tot mai multe gropi răsăreau şi pe fundul lor clipocea, din izvoare neştiute, apă împuţită în care colcăiau gângăniile. Soarele era palid, nu-l mai putea hrăni cum se cuvine, razele erau prea slabe ca să pătrundă prin piele şi să alimenteze arterele.

O trase după el. Îl dureau picioarele, dar dacă şi-ar fi **dorit** să fie departe, n-ar fi putut s-o ia cu el.

— Vreau să mă trezesc, scânci ea. Vreau să mă întorc.

Se treziră faţă în faţă cu Tommy Lee, Kay Darrow, Dave Petrovitz, Stan Spivack, pământii, aşteptând resemnaţi într-o groapă să treacă urgia. Tommy Lee, deja în transă, camuflat în norişorul lui dulceag, respiraţia unei fete de treabă pe nume Marie Juana.

— Debbrah? râse fericii. Te-a trimis mama cu plăcinte?

Ryan citi uimirea lor, urmată de o scădere bruscă a interesului. Pielea le părea mai scumpă decât o reîntâlnire între fraţi. Bătălia era în toi.

— Tommy Lee, spuse Debbrah întinzând mâna ca să-l mângâie pe faţă.

Nu mai voia să ajungă acasă, să se întoarcă în oraşul ca un vulcan pe cale să erupă. „Zac pe cea mai murdară saltea din Chinatown, cu plămânii plini de opiu, Su Min mă ţine de mână şi se gândeşte la cine ştie ce porcării. Dar Tommy Lee e aici cu mine şi chiar dacă o să dispară când mă trezesc, poate că visul e un semn. Poate că se întoarce curând, sănătos.”

— Tommy Lee, zise din nou. El este prietenul meu, Ryan.

— Îl ştiu, spuse soldatul cu minte de copil, între două fumuri. Am jucat bile amândoi. Veniţi lângă mine.

Puşca lui Kay Darrow lătră de două ori. Ryan zbură pe spate, înecat de tuse. Ridică puţin capul, să-şi vadă propriul sânge, durerea îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Se trezi. Debbrah plângea lângă el, ceilalţi zbierau unii la alţii. Nu-l mai durea nimic.

„Duh?”

„Da, eu, Ryan. Ţi-am închis rănile. Îmi pare teribil de rău că se întâmplă aşa. Îmi pare nespus de rău. Nu ştiu…”

„Cum o să mai scapi de toate astea, duh? Uită-te în jurul tău. Distruge-l pe Nayr! Ei răspund urii lui. Ei nu pot exista dacă el nu mai există, să dea răspunsuri dorinţelor lor. Alungă-l, duh!”

„Mi-e teamă că nu se mai poate, Ryan.”

Generalul Constable depăşi momentul de confuzie şi distruse mingea de foc cu un tir rapid, susţinut, precis. Numai vreo patru-cinci căzură din greşeală sub gloanţele propriilor camarazi. Acum nu-i mai putea stăpâni nimeni. O vreme.

— Cine-i şeful aici? strigă chiar înainte ca jeepul să se oprească de tot.

Era mare, era grandios, era, în sfârşit, un învingător. Ceata din faţa lui avea s-o simtă din plin. Constable lăsă furia să-i inunde picătură cu picătură raţiunea. Îl ajuta şi imaginea băieţilor carbonizaţi.

— Shawin!

Un caporal care rupea trei vorbe în vietnameză, două fiind „femeie” şi „futut”, veni să facă pe translatorul. Învinşii erau cincizeci, bărbaţi şi femei, goi, aşezaţi, care le urmăreau comportamentul nebuni de curiozitate.

— Spune-le că totul s-a sfârşit pentru ei, sugeră Constable.

Era impresionant cu accentul lui de Lubbok şi spera că acelaşi lucru se va petrece în vietnameză. O spuse de patru ori. Translatorul era leoarcă de transpiraţie.

„Nu trebuie şi nici nu putem să gândim cu el”, spuse unul dintre oamenii aşezaţi acolo. „Eu plec.”

Se ridică numai pentru a sublinia decizia. Ar fi putut pleca şi fără să se ridice. Constable crezu că e un gest de revoltă. Generalului nu-i plăcea de fel indisciplina, nici măcar în rândurile inamicului. Făcu unul dintre celebrele sale semne cu braţul.

„Durerea e o nebunie”, spuse duhul. „Ce pierdere, oh ce pierdere!” scânci duhul. „Ce risipă inutilă de vieţi, de gânduri, ce hău se deschide!” plânse duhul.

Ryan amuţise de spaimă. Copiii generalului culcaseră la pământ întregul grup în mai puţin de cinci secunde. Zburau bucăţi de carne. Înotau în sânge până la glezne.

— Du-mă de aici Tommy Lee! ţipă Debbrah. Să mergem acasă, te rog, Tommy Lee!

— Acasă, da, făcu el tâmp.

Ryan simţi mâna fetei amorţind într-a lui.

„Duh, spuse, ajută-mă s-o iau de-aici, oh. Doamne, am să fac tot ce vrei. Ajută-mi numai s-o duc departe de toate astea!”

Privind în el ca să găsească o cale de fugă, duhul descoperi puntea cea mai umblată în ultima vreme, pachetul de gânduri de minimă rezistenţă, tot ce era mai uşor. Suflă o dată asupra lor.

* * *

O grămadă de chinezi se bulucire pe uşa strâmtă a încăperii. Fugeau din calea lor. Câţiva dintre clienţi se ridicară într-un cot ca să vadă ce se întâmplă, dar toţi apucaseră să tragă câteva fumuri din luleaua cu opiu, aşa că nu se mai mirau de nimic.

Debbrah îl îmbrânci pe Ryan în dreptunghiul luminos al uşii, într-o clipă erau afară, Chinatown îi asimilă repede. În forfota generală, adunarea tuturor neamurilor, Turnul Babel prăbuşit pe străduţele înguste, nimeni nu văzu nimic ciudat într-un băiat de paisprezece ani, puţin disproporţionat, acoperit de zdrenţe.

— Pe-aici, îl îndemnă fata.

„Ce aşezare e asta?” întrebă uimit.

— New York, îi răspunse.

Ryan îşi desprinse mâna dintr-a ei. Câtă vreme îi simţise strânsoarea degetelor, n-avusese nevoie să mănânce soare. Căldura pielii ei fusese de ajuns şi pentru el. Îl hrănise cu două măsuri dragoste şi una energie.

„Trebuie să mă întorc acolo, zise. Trebuie să rezolv o problemă. Dar mă întorc. Sau te chem iarăşi în stepă.”

Dispăru imediat. Debbrah se aşeză pe una din treptele magazinului „Cheng Li Seafood”, cu genunchii la gură. La nici cincizeci de metri, în faţa mulţimii uimite, Tommy Lee îşi descoperi legături subtile cu Liza Minelli, fredonând „New York, New York.” Avea casca pe cap, puşca pe genunchi, bocancii plini de noroi asiatic în amestec cu iarbă de-a stepei. Nu-i păsa unde se află, drogul lucra de minune, esenţial i se părea să fie în propriul lui cap, unde era cald şi lumină şi bine. Strânşi în el ca oile, Cactus Petrovitz, Kay Darrow, Stan Spivack, de asemenea cu căştile pe cap, cu puştile pe genunchi, privind cu ochii mari către curgerea continuă de oameni şi automobile căreia i se spunea West Broadway. Curând sosiră primele două echipaje de poliţe şi începu distracţia.

* * *

„Mi-e greu şi nici nu mă străduiesc să fiu prea precis acum, Ryan”, spuse duhul. „Probabil că am mai încurcat câte ceva, se întâmplă când gândul e confuz. Şi-apoi Darrow acela voia oricum să ajungă acasă sau pe-aproape.”

„Ce trebuie să fac, Duh?”

Asta nu mai era stepa. Peste tot se înălţau fuioare de fum negru. Peste tot gropile obuzelor. Un geamăt general stăpânea lumea, generând valuri la baza cerului.

„Ryan, o parte a entităţilor mele au scăpat de sub controlul meu. Ele îl manevrează acum pe Nayr. Este partea gândurilor care pot face rău în mod intenţionat. Acum mai există un duh în lumea noastră, Ryan. Un duh rău, dacă putem considera că eu sunt duhul cel bun.”

„Rămâne de văzut”, zise băiatul.

Îşi dori să se afle printre ai lui, în stepa însorită din Boston, Massachussets. În aceeaşi fracţiune de secundă fu acolo, descoperind uşurat că tatăl, mama şi fraţii săi sunt teferi, cu toate că îngrijorarea lăsa urme pe feţele lor. Ruşinat îi mărturisi tatălui său bucuria de a fi aflat că moartea i-a lovit pe alţii.

„Ryan, îi spuse tatăl, noi nu ne mai putem bizui pe înţelepciunea duhului. Dar dacă el exprimă, la urma urmei, ceea ce suntem noi, cum mai putem avea încredere în noi înşine?”

Avură deodată impresia că duhul bântuie melancolic pe deasupra stepei însângerate, contemplând ruinele unei lumi pe care o iubea şi o proteja.

„Undeva e o fisură” îl auziră vorbind cu el însuşi. „Ryan îţi mai plac jocurile? Tocmai am inventat unul nou.”

Ryan îi acordă toată atenţia.

„Se numeşte *Eu sunt lumea ta*.”

„Sună grozav, duh.”

Duhul mai trecu o dată pe deasupra locului în care generalul Constable dăduse personal cea mai grozavă bătălie a sa din ultimele trei luni. Morţii erau tot acolo. Constable pornise mai departe. Orizontul îl fascinase încă de mic, de pe vreme când nu era decât un general cu o săbiuţă argintie şi un căluţ de lemn.

Duhul reveni la postura sa obişnuită, fiind pretutindeni.

„Jocul: Ryan vrea o lume imaginară. Acolo oamenii sunt dependenţi de obiecte. Ei au nevoie de ţesături ca să înfrunte frigul şi ploaia. Nu pot

merge decât pe picioare. Au nevoie de hrană solidă şi apă pentru că nu pot mânca lumina solară. Gândeşti cu Ryan şi dai viaţă lumii imaginare. Priveşti în el şi oamenii aceia prind viaţă. Mă urmăreşti, Ryan?”

„Spune mai departe, duh.”

„Există undeva, incredibil, o lume în care oamenii sunt dependenţi de obiecte. Ei îşi fac aceste obiecte cu mâinile şi le folosesc ca să supravieţuiască. Unele din ele provoacă plăcere. O fată, pe nume Debbrah, inhalează un fum care provoacă vise. Fratele ei, la mare distanţă, foloseşte acelaşi fum. Cei doi visează un băiat de paisprezece ani, Ryan, care trăieşte în stepă, cu ai săi, protejaţi şi sfătuiţi de un duh.”

„Care este jocul, duh?”

„Eu imaginez o lume în care te afli tu. Tu îţi închipui lumea mea. Lumile capătă contur, prind cheag. Amândouă sunt la fel de stabile. Curg una în cealaltă, se întrepătrund. Nu mai pot fi controlate, Ryan.”

* * *

În primul câmp, norii fugeau pe cer ca o herghelie de cai nebuni. Ryan tremura. Totul fu în regulă când dori să-i fie cald.

„Vino mai aproape!” îl îndemnă duhul.

Ryan lipăi pe piatra care marca limita celui de-al doilea câmp. Duhul era un zâmbet pe cer.

„Mai aproape, Ryan”, spuse duhul.

Iar el se supuse, sărind pragul celui de-al treilea câmp. Simţi atingerea unei bunăvoinţe constante. Era o fâşie de nisip care marca sfârşitul celui de-al treilea inel şi graniţa cu inima duhului.

„Curioşii, îl avertiză duhul, care au vrut să vadă ce-i în inima mea au fost prefăcuţi în scrum.”

„Ştiu asta”, spuse Ryan.

Aşteptă nehotărât.

„Intră”, zise duhul. „Vino în inima mea!”

Înăuntru, dincolo de perdeaua consistentă de lumină, care-l făcuse să ducă braţul la ochi, o femeie şedea acolo, neagră ca noaptea, oarbă. Umerii ei erau carne de energie modelată pe oase invizibile.

„Eu sunt o imagine, Ryan. Sunt imaginea fiinţei care a aprins civilizaţia voastră. Eu sunt inima duhului.”

„Nu înţeleg.”

„De la mine a pornit duhul. De la mine a pornit lumea voastră. În stepele Americii şi Africii.”

Ryan se aşeză lângă ea. Erau adăpostiţi în cilindrul de lumină cunoscut ca inima duhului, în care nu pătrunsese nimeni, niciodată. Femeia radia căldură. Aerul vibra în preajma ei, saturat de electricitate. Ryan adulmecă flămând parfumul ozonului.

„Eşti Dumnezeu?”

„Nu.”

„Lumea noastră e în pericol. Ştii asta?”

„Tu ai să pui lucrurile la loc.”

„Nici asta nu înţeleg.”

„O fiinţă de pe o stea i-a încurajat pe strămoşii tăi să folosească obiecte în loc de forţă. Într-o altă variantă a lumilor, ei n-au mai gândit, Ryan. Mâinile lor au crescut uriaşe. Ei nu s-au mai putut mişca după placul inimii. Picioarele lor au crescut uriaşe. Ei nu au mai sorbit soare. Au omorât animale cu obiectele pe care le-a dăruit fiinţa aceea şi le-au mâncat carnea. Fălcile lor, dinţii, măruntaiele lor au crescut uriaşe. Gândurile s-au făcut din ce în ce mai mici.”

„Ce vrei să fac eu?”

„Mergi acolo, Ryan. Opreşte-i să folosească obiecte. Împiedică fiinţa aceea să-i împingă pe calea obiectelor. Învaţă-i să-şi folosească forţa.”

„Mă voi întoarce în timp?”

„Şase sute de milenii.”

„De ce nu o faci tu însuţi?”

„O vei face tu fiindcă ştii ce e ispita obiectelor. Duhul mi-a spus că ai reuşit să-l ademeneşti chiar şi pe el cu lucruri numite bile. De aceea vei şti cum să-i convingi pe strămoşi să renunţe la obiecte. De ce nu o fac chiar eu? Ai să înţelegi la momentul potrivit, Ryan.”

„Ce se va întâmpla cu Debbrah, dacă lumea ei nu se va fi născut vreodată? Cum am s-o mai ating, cum am să-i mai vorbesc? Ce se va întâmpla cu toţi ceilalţi?”

„O vei regăsi într-o bună zi, Ryan. Ei toţi există, indiferent de felul în care va arata lumea, fiindcă strămoşii lor erau născuţi înainte ca fiinţa din stele să vină pe Pământ. Am ţinut departe una de cealaltă cele două versiuni. Dar ceva a scăpat de sub control la un moment dat. Una dintre lumi trebuie să dispară. Am hotărât că asta trebuie salvată, Ryan, lumea stepei însorite. Fiecare îşi va găsi un alt loc aici.”

Femeia îi zâmbi. Perdeaua de lumină în care bătea inima duhului se ridică sub ochii uluiţi ai băiatului.

* * *

Era din nou junglă, dar cu şase sute de mii de ani în urmă. Prin spărturile acoperişului de frunziş compact soarele turna stâlpi galbeni de lumină. Papagali coloraţi zburau somnoroşi, căzând apoi în iarbă. Ryan înaintă prin iarba aceea, simţind cum încearcă să i se înnoade în jurul gleznelor.

Nu trebui să meargă prea mult. Un luminiş se deschise treptat, înconjurat de trunchiuri prăbuşite, putrede, în care colcăia viaţă măruntă, fosforescentă. În partea opusă, un perete stâncos ţâşnea din ierburi şi se proptea în cer. Toate zgomotele încetară brusc. Atenţia lui se îndreptă spre fiinţele din mijlocul luminişului.

Una dintre ele era femeia neagră din inima duhului. Ryan înţelese. Era aceeaşi femeie. Dacă s-ar fi întors în timp şi s-ar fi întâlnit cu ea însăşi, ar fi stricat totul. Cealaltă fiinţă era un om primitiv, un bărbat masiv, respirând o forţă impresionantă. Gândind cu el, Ryan găsi dorinţele simple ale vieţii, amestecate cu un sentiment de adoraţie faţă de femeia neagră.

În partea cealaltă a luminişului văzu un lucru incredibil. Era o sferă strălucitoare, pe suprafaţa căreia zeci de lumini multicolore clipeau aparent aleator. Sfera însăşi părea să aibă un diametru de cinci sau şase metri. Ryan simţi o dorinţă irezistibilă de-a o atinge, însă pentru moment se mulţumi să-i privească pe cei doi.

Femeia deschise palma bărbatului şi îi puse acolo câteva mici obiecte pe care, din pricina distanţei, Ryan nu le putu recunoaşte. Când se apropie, preocupat să dea la o parte ramurile cu frunziş bogat care-i stăteau în cale, ea dispăruse. Sfera dispăruse, de asemenea, iar soarele nu mai curgea printre frunze. Ryan simţi dezamăgirea cuprinzându-l odată cu răcoarea.

„Care este numele tău?” îl întrebă pe bărbatul care îl privea speriat, gata să fugă la cel mai mic semn de primejdie.

Pe neaşteptate începu să plouă. Un zgomot uriaş cuprinse luminişul. Ryan încercă să se ecraneze, să îndepărteze picăturile din preajma lui, dar nu reuşi. În câteva secunde fu ud leoarcă.

„Care este numele tău?” întrebă iarăşi.

Bărbatul deschise pumnul şi se apropie de Ryan. Era imens. În palma bătătorită, băiatul văzu cinci pietricele rotunde, perfect şlefuite, de culori diferite. Cinci bile.

„Vrei să jucăm bile? Ea te-a învăţat?”

Căută din priviri un loc potrivit, dar ploaia luase totul în stăpânire. Bărbatul îl apucă de braţ şi-l trase după el. Ryan se lăsă târât într-o fisură

largă a stâncii. Deodată se pomeniră la loc larg, sub de un perete surplombat. Apa nu pătrunsese acolo.

„Dă-mi bilele mele! Tu arunci primul.”

Masculul scoase un grohăit de mulţumire şi lansă bila albă. Aruncarea fusese prea puternică. Pietricica lovi peretele din faţă, ricoşând aiurea. Ryan râse.

„Fii atent!”

Întinse braţul şi ochi, aşa cum îl văzuse pe Ierbuţă. Apoi îşi dădu seama că era s-o arunce cu mâna. Bila îşi luă zborul încet, susţinută de gândul lui, limpede, puternic, îşi simţea toată forţa, putea să se joace cu ea. O aşeză cu uşurinţă lângă cea albă.

„Rândul tău.”

Bărbatul îşi îngropase faţa în colb, tremurând. Ryan trebui să-l ridice şi să-i zâmbească.

„Rândul tău.”

Nu era nimic de făcut. Bila lovi din nou peretele. Bărbatul îşi privi câteva secunde mâinile, nedumerit. Apoi izbi cu pumnii în stâncă. Ryan auzi oasele degetelor trosnind.

„Încă o dată. Urmăreşte-mă cu atenţie!”

Bila lui părăsi căuşul palmei şi se înălţă în aer. Ryan o ţinu suspendată în dreptul ochilor celuilalt înainte de a o deplasa. O făcu să zigzagheze de mai multe ori, înainte de a o aşeza acolo unde dorea. O ridică încă o dată din praf, cu forţa gândului, şi o potrivi mai bine.

„Rândul tău.”

Bărbatul îşi balansă mâna şi trimise ultima bilă încet, cu o aruncare slabă. Bila se rostogoli spre ţintă, dar se opri la jumătatea, drumului. Bărbatul privi neajutorat spre Ryan.

„Poţi mai mult decât atât. Mişc-o!”

Omul făcu un pas într-acolo. Ryan îl opri punându-i o mână pe umăr. Umărul se găsea la mare înălţime.

„Poţi s-o faci. Gândeşte-le la ea! Mişc-o de acolo!”

Nu gândise niciodată cu cineva atât de primitiv. Nerăbdarea îl făcea să tremure. În mintea celuilalt domnea o mare confuzie. Dar sentimentul dominant era cel al supunerii.

„Priveşte-o! Fă-o să se mişte! Eşti puternic. Eşti mult mai puternic decât ea.”

Bărbatul se lăsă pe vine, transpirând abundent. Ryan citi în el dorinţa uriaşă de a face bila să se mişte, precum şi spaima că nu va reuşi, supărându-l astfel. Spaima crescu treptat, devenind greu de suportat pentru Ryan

însuşi.

„Eşti mult mai puternic decât ea. Mişc-o puţin!”

Mila îl cuprinse fără să i se poată împotrivi. Simţea că îi face rău omului acela, dar nu avea de gând să se oprească. Auzi afară milioanele de frunze scuturându-se de apă, papagalii multicolori luându-şi zborul speriaţi, cu aripile îngreunate de diamante lichide. Piatra din apropierea lor începu să vibreze ca şi cum în interiorul ei era captiv un duh mai mic, stăpân pe o lume mai mică. Dacă l-ar fi eliberat, lumea aceea ar fi invadat şi ea lumile lor?

Ryan se apropie de omul îngenuncheat şi îi puse mâinile pe umeri. Încercă să-i picure în trupul masiv forţa lui. Îl simţi împotrivindu-se slab, cedând. Prin ochii lui, văzu piatra colorată mişcându-se imperceptibil, un milimetru, doi milimetri. Ştia că el însuşi, Ryan, nu o atinsese nici cu cel mai slab dintre gânduri şi totuşi o văzu mişcându-se din nou.